

Slovenskej republiky

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **P. M.**, právne zastúpeného JUDr. J. V., proti odporkyňi **Sociálnej poisťovni - ústrediu**, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o **úrazovú rentu**, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 12Sd/338/2007-37 zo dňa 18. apríla 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. apríla 2008 č.k. 12Sd/338/2007-37 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. 222-4183/2007 zo dňa 23. júla 2007, ktorým odporkyňa rozhodla, že podľa § 88 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len ZSP) navrhovateľ nemá nárok na úrazovú rentu, pretože u navrhovateľa nedošlo k zhoršeniu zdravotného stavu v dôsledku pracovného úrazu.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že rozhodnutie odporkyne je vecne správne a preto ho podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil. Uviedol, že vychádzal z posudku posudkového lekára Sociálnej poisťovne - pobočky v Prievidzi zo dňa 9. júla 2007 a posudkového lekára ústredia, so sídlom v Banskej Bystrici zo dňa 11. októbra 2007, v ktorých je podľa krajského súdu dostatočne a presvedčivo odôvodnené, prečo sa u navrhovateľa neurčuje miera poklesu pracovnej schopnosti na účely ZSP, nakoľko po 1. januári 2004 u navrhovateľa nedošlo k zhoršeniu zdravotného stavu, teda nenastala podstatná zmena pomerov v súvislosti s pracovným úrazom zo dňa 23. augusta 1991.

Proti rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b/, c/ a f/ OSP a rozhodnutie odporkyne

zrušil. Poukázal na zaužívanú prax súdov, podľa ktorej je nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporkyne samostatným dôvodom na jeho zrušenie, pričom na posudky posudkových lekárov odporkyne súd nemôže prihliadnuť, pokiaľ nie sú súčasťou rozhodnutia a v predmetnej veci tieto súčasťou rozhodnutia nie sú. Uviedol, že mu nesporne vzniklo právo na výplatu náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti podľa § 195 ZP, podľa ktorého treba vec posudzovať. Dodal, že strata na zárobku mu aj bola vyplácaná, pričom bol a je poberateľom invalidného dôchodku, čo znamená, že nebol schopný pracovať. Ďalej uviedol že si našiel prácu, čo oznámil aj bývalému zamestnávateľovi a vyjadril názor, že jeho zárobok sa nemal pre účely náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti započítavať, lebo nebol povinný pracovať a zárobok dosahoval svojim zvýšeným úsilím. Nesúhlasil s tvrdením odporkyne, že nedošlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu, keďže jeho zdravotný stav sa podstatným spôsobom zhoršil, vyžaduje si opakované práceneschopnosti, čo však zase nechce tolerovať jeho zamestnávateľ, takže je síce zamestnaný, no zárobky dosahuje len na úkor svojho zdravia. Ďalej uviedol, že strata na zárobku mu mala byť vyplácaná do 31. decembra 2003, no bola vyplácaná len do 12. decembra 2003, teda dokým sa nezamestnal, pričom od 1. januára 2004 sa tento nárok transformoval na úrazovú rentu a táto mu mala byť vyplácaná vrátane príslušných valorizácií až doteraz. Vyjadril názor, že nebol daný dôvod na opätovné posudzovanie jeho zdravotného stavu a hodnotenie jeho pracovnej schopnosti a zdôraznil, že strata jeho pracovnej schopnosti je 100%, lebo táto má byť posudzovaná vo vzťahu k jeho pôvodnej profesii baníka, ktorú po úraze vykonávať nemôže.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhla rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Uviedla, že základnou otázkou v predmetnej veci bolo, či sa má nárok navrhovateľa posudzovať podľa § 272 ZSP alebo podľa § 88 a nasl. ZSP. Vyslovila, že navrhovateľ nespĺňal podmienky podľa § 272 ZSP a preto prichádza do úvahy uplatnenie § 88 ods. 3 druhá veta ZSP, podľa ktorej sa pokles pracovnej schopnosti opätovne posúdi, ak sa predpokladá zmena vo vývoji pracovnej schopnosti. Odporkyňa uviedla, že navrhovateľ utrpel 23. augusta 1991 pracovný úraz, dňa 19. júna 1992 skončil pracovný pomer, bol mu priznaný invalidný dôchodok, bývalý zamestnávateľ mu do 31. decembra 2002 vyplácal náhradu za stratu na zárobku pri uznaní invalidity a 20. decembra 2002 sa znovu zamestnal. Dňa 25. apríla 2005 po prvýkrát požiadal o priznanie úrazovej renty a preto bol zdravotný stav navrhovateľa posúdený z hľadiska toho, čo došlo u neho od 1. januára 2004 k zhoršeniu jeho zdravotného stavu alebo nie. Keďže z lekárskej správy vyplývalo, že k zhoršeniu nedošlo, odporkyňa rozhodnutím č. 22-2854/2005 zo dňa 20. júna 2005 nepriznal navrhovateľovi nárok na úrazovú rentu a v odôvodnení uviedla, že

navrhovateľovi nevznikla strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti k 31. decembru 2003 z dôvodu, že jeho hrubý mesačný zárobok spolu s invalidným dôchodkom prevyšoval jeho priemerný hrubý zárobok pred vznikom škody. Keďže od 1. januára 2004 nenastala u navrhovateľa žiadna podstatná zmena pomerov, nevznikla tým žiadna nová právna skutočnosť, ktorá by bola dôvodom pre priznanie úrazovej renty podľa § 88 ZSP. Odporkyňa ďalej uviedla, že navrhovateľ požiadal dňa 8. júna 2007 znovu o priznanie úrazovej renty, v súvislosti s čím bol jeho zdravotný stav posúdený a keďže z lekárskej správy zo dňa 9. júla 2007 vyplývalo, že u navrhovateľa nedošlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu, vydala dňa 23. júla 2007 rozhodnutie, ktoré navrhovateľ napadol opravným prostriedkom. Následne bol zdravotný stav navrhovateľa opakovane posúdený dňa 11. októbra 2007 s rovnakým záverom, že k zhoršeniu zdravotného stavu v dôsledku pracovného úrazu nedošlo. K totožnému záveru dospel v svojej správe zo dňa 21. novembra 2007 aj posudkový lekár Sociálnej poisťovne – ústredia.

Námietky navrhovateľa o nepreskúmateľnosti jej rozhodnutia odporkyňa nepovažovala za odôvodnené a k tvrdeniu, že mu vzniklo právo na výplatu náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti podľa § 195 ZP, uviedla, že toto odporuje ustanoveniam § 272 ZSP. Zdôraznila, že jeho tvrdenie o tom, že došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu, nie je podložené žiadnymi odbornými lekáorskými nálezmi. Za zavádzajúce považovala tvrdenie o tom, že mu náhrada za stratu na zárobku bola vyplácaná do 12. decembra 2003, kedy sa zamestnal, nakoľko podľa jej informácií mu zamestnávateľ túto náhradu vyplácal do 31. decembra 2002, keďže navrhovateľ sa 20. decembra 2002 znovu zamestnal. Rovnako vyhodnotila ako nedôvodné námietky navrhovateľa, že náhrada mala byť transformovaná od 1. januára 2004 na úrazovú rentu a že nebol daný dôvod na opätovné posudzovanie jeho zdravotného stavu, pretože tieto tvrdenia navrhovateľa sú v rozpore s § 272 ZSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s v spojení s §10 ods. 2 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je dôvodné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie pre vady rozhodnutia, ktoré znamenajú ich zmätočnosť.

Z podkladov spisu krajského súdu ako aj z administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že navrhovateľ utrpel dňa 23. augusta 1991 pracovný úraz. Komisia pre odškodňovanie pracovných

úrazov a chorôb z povolania rozhodla, že navrhovateľovi patrí odškodnenie za utrpený úraz vo výške 95%, pretože navrhovateľ porušil § 17 ods. 1, 3 a § 19 ods. 3 vyhlášky Slovenského banského úradu č. 21/1989 Zb. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a bezpečnosti prevádzky pri banskej činnosti a činnosti vykonávanej bankským spôsobom v podzemí. Navrhovateľ skončil dňa 19. júna 1992 pracovný pomer u zamestnávateľa H., P., a.s. Zamestnávateľ navrhovateľovi vyplácal náhradu za stratu na zárobku pri uznaní invalidity do 31. decembra 2002. Dňa 20. decembra 2002 sa navrhovateľ zamestnal v S. a dňa 25. apríla 2005 požiadal o priznanie úrazovej renty. Na základe tejto žiadosti bol zdravotný stav navrhovateľa posúdený z hľadiska toho, či od 1. januára 2004 došlo u neho k zhoršeniu zdravotného stavu. Podľa lekárskej správy Sociálnej poisťovne – pobočka Prievidza zo dňa 19. mája 2005 k zhoršeniu nedošlo. Na základe tejto správy vydala odporkyňa rozhodnutie č. 22-2854/2005 zo dňa 20. júna 2005 o nepriznaní úrazovej renty navrhovateľovi. V súvislosti s ďalšou žiadosťou navrhovateľa o úrazovú rentu zo dňa 8. júna 2007 bol jeho zdravotný stav opätovne posúdený dňa 9. júla 2007 so záverom, že k zhoršeniu zdravotného stavu navrhovateľa v dôsledku pracovného úrazu nedošlo. Odporkyňa následne vydala preskúmané rozhodnutie zo dňa 23. júla 2007 s odôvodnením, že navrhovateľovi nevznikla strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti ku dňu 31. decembru 2003 a ku dňu 1. januáru 2004 nedošlo u neho ani k zhoršeniu zdravotného stavu v dôsledku pracovného úrazu. Možno preto uzavrieť, že ku dňu 31. decembru 2003 mu nebola vyplácaná náhrada straty na zárobku a nebol zhoršený ani jeho zdravotný stav na mieru, ktorá mu bránila dosahovať príjem zodpovedajúci decembru 2003, ktorý nevyžadoval výplatu náhrady straty na zárobku. Uvedené skutočnosti nepochybne vyplývajú z predloženej spisovej dokumentácie.

Napriek uvedenému skutkovému zisteniu odvolacieho súdu však nebolo možné prvostupňové rozhodnutie krajského súdu potvrdiť ani zmeniť.

Na strane 3 v závere 4. odseku rozsudku krajského súdu prvostupňový súd konštatuje, že „vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa pourazový zdravotný stav navrhovateľky po dni 25. januára 2006 výrazne zmenil.“

Z uvedenej citácie rozsudku nepochybne vyplýva, že sa nevzťahuje k prejednávanej veci a rozsudok je preto zmätočný. Odvolací súd na základe vecne nesúvisiaceho skutkového záveru nemohol vysloviť vecnú správnosť rozhodnutia a preto rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ zrušil a vec vrátil krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 20. augusta 2009

JUDr. Ida Hanzelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová